

1 söndagen efter Trettondedagen

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Joh. 7:14–18.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndag, helgad åt *"Guds Son i Guds helgedom"*, har med all rätt som första läsning från altaret det stycke ur profeten Jesajas bok, där profeten vid sin kallelse *"såg Herren sitta på en hög och upphöjd tron, och släpet på hans mantel uppfyllde templet. Serafer stodo omkring honom. Var och en av dem hade sex vingar: med två betäckte de sina ansikten, med två betäckte de sina fötter, och med två flögo de. Och den ene ropade till den andre och sade: 'Helig, helig, helig är HERREN Sebaot; hela jorden är full av hans härlighet.'*" Det är d. h. Skrifts klara lära, att vi här möter *"Gud Son i Guds helgedom"*, så sant som skriften säger om profeten Jesaja: *"Detta kunde Esaias säga, eftersom han hade sett hans härlighet, när han talade om honom"*. (Joh. 12:41) Varje profetens utsaga om Herrens tjänares framtida uppenbarelse som Jungfruns son, som bär våra synder, går tillbaka till mötet med *"Guds Son i Guds helgedom"*, då *"Faderns väsens avbild, evighetens Herre"* trädde fram som Herren, härskarornas Gud, hälsad med det trefaldiga Helig, som också vi med all rätt behåller i mässan. Som kanske aldrig eljest träder detta samband mellan det trefaldiga Helig och *"Guds Son i Guds helgedom"* fram i Luthers tyska mässa av 1526, då det trefaldiga Helig sjöngs under upphöjandet eller elevationen av Kristi lekamen. Så var det för alla klart, att liksom *"Faderns väsens avbild, evighetens Herre"* låtit sig skådas i templet i Jerusalem, *"i det år, då konung Ussia dog"*, uppenbarar han sig alltfört i altarets heliga sakrament, i högkoret i Wittenbergs stadskyrka, i vår kyrka och varhelst och närhelst hans högheliga sakrament rätt firas enligt Herrens instiftelse, så att bröd och vin välsignas till Kristi lekamen och blod för att utdelas till de kristna.

Evangeliet om *"Jesus vid tolv års ålder i templet"* ger oss samma förkunnelse om *"Guds Son i Guds helgedom"*, klart och tydligt framställt av Guds Son själv med de förebrående orden: *"Vissten I då icke att jag bör vara där min Fader bor?"* Sökandet efter honom, som antagits vara försvunnen, bortlupen ur föräldrarnas vård, sker i otro, i faktiskt avvisande av

att han är *"Faderns väsens avbild, evighetens Herre"*. Marias och Josefs ängslan, deras klandrande fråga: *"Varför gjorde du oss detta?"*, är en glömska och mer än så av att den lydriad, som Jesus dittills visat sina föräldrar, är en frivilligt upptagen lydriad, är Guds Sons barmhärtiga övertagande av Lagens ok till vår frälsning, är en handling av Lagens Herre, som med full rätt kan träda ut ur fjärde budets lydriad för att *"vara där min Fader bor"*. Det, som plötsligt flammar fram genom de tre dygnens frånvaro, är julens innerstas hemlighet, är Jesu sanna gudom, är mandomsammelsen som en frivilligt, barmhärtigt, frälsande åtagen lydriad. Julens heliga familj är inte en uppförstöring av den vanliga mänskliga familjen utan något helt annorlunda, där barnet är föräldrarnas Gud och Frälsare. Evangeliets avslutningsord, där Jesus på nytt *"var dem underdånig"* beskriver ingenting självklart, ingenting, som måste vara, utan det gudomliga förbarmandet, Guds nåd mot oss alla, att *"när tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att vi skulle få söners rätt"*. (Gal. 4:5) Jesu ställföreträdande, fullkomliga, frälsande lydriad gör oss genom tron Gud välbehagliga, ja, *"så skola och genom en endas lydriad de många stå såsom rättfärdiga"*. (Rom. 5:19)

Dessa slutord rymmer också något därutöver, när det heter: *"Och Jesus växte till i ålder och vishet inför Gud och människor"*. Här framträder Sonens anammande av människogestalt i sin fulla påtaglighet. Jesu eviga gudom ersätter inte hans sanna mandom, hans fulla, hela mänsklighet. Det talas klart om ett tillväxande i vishet, om ett mänskligt själsliv, om Jesus vår broder i alla stycken. Så har han här på jorden icke alltid och icke fullständigt gjort bruk av de gudomliga egenskaper, som hans mänskliga natur smorts med, utan varit den utblottade, ja, som vår bekännelse betyder: *"i förnedringens tillstånd har han utblottat sig därpå och fördenskull tillväxt i ålder, visdom och nåd inför Gud och människor"*. (SKB, s. 525) Ändå är det sant och visst, att när han talar, talar han till oss ur gudomens djup, ja, *"den enfödde Sonen, som är i Faderns sköte, han har kungjort vad Gud är"*. (Joh. 1:18) Härom säger vi så:

- I. Jesu förkunnelse är hans lovoffer inför Gud,
- II. i Jesu efterföljd frambär kyrkan alltid Ordets lovoffer,
- III. allt tal i eget namn är egenrättfärdighetens synd.

I. Jesu förkunnelse är hans lovoffer inför Gud.

"Och alla som hörde honom blevo uppfyllda av häpnad över hans förstånd och svar." Dessa evangeliets ord ekar av psalmistens lovsång över den kommande Herren: "Ljuvlighet är utgjuten över dina läppar, så se vi att Gud har välsignat dig evinnerligen ... Du älskar rättfärdighet och hatar orättfärdighet, därför har Gud, din Gud, smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder". (Ps. 45:3, 8) Det är den rätt talande, den rätt lärande, den rätt undervisande Jesus, som frambär Ordets lovoffer som "Herren vår rättfärdighet" (Jer. 33:16), vars rättfärdighet flödar över till oss.

II. I Jesu efterföljd frambär kyrkan alltid Ordets lovoffer.

I kraft av tron på den talande Jesus, som enligt sina egna ord i predikotexten "är sannfärdig, och orättfärdighet finnes icke i honom", och på hans befallning

"lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder" (Matt. 28:20) talar vi rätta, sanna ord, som stiger upp inför Gud som ett ständigt lovoffer. Här uppfylls i sanning profeten Malakis ord: "Från solens uppgång ända till dess nedgång är mitt namn stort bland folken, och överallt frambäres rökoffer och rena offergåvor åt mitt namn". (Mal. 1:11) Så är vår mässa och predikan ett stycke av detta Gud behagliga offrande.

III. Allt tal i eget namn är egenrättfärdighetens offer.

Jesus säger i dag: "den som talar av sig själv, han söker sin egen ära". Denna dom är uttalad över faktiskt existerande människor, över Jesu motståndare, som också i dag motsäger evangelium. Jesus drar det skylande täckelset bort från deras religiösa påhittighet, deras falska djupsinne, deras framhävande av "Gud i mig". Allt strömmar fram ur det egna, syndiga Jaget, ur jagiskheten, ur högmodet att vilja bli "såsom Gud". (1 Mos. 3:5) Ja, detta sökande av sitt strömmar ur onskans själva urbrunn, som är Satan: "När han talar lögn, då talar han av sitt eget". (Joh. 8:44) Mot allt detta sätter Jesus Sonens lydnad mot sin Fader, sin frivilliga, frälsande lydnad, sitt evangelium, som frambärs Gud till pris och oss till salighet.

Amen.